

22050249

SERBIAN A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
SERBE A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
SERBIO A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Tuesday 3 May 2005 (morning)
Mardi 3 mai 2005 (matin)
Martes 3 de mayo de 2005 (mañana)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.

Напишите коментар на један од ниже наведених одломака:

1. (a)

ЦИГАНЧЕ

Безбрижно и мило дете, подигни витице своје...
Како си чупава страшно! Ах, твоје уснице рујне
И страсно, ватрено око, и груди свеже и бујне,
Весело око моје.

5 Додај ми златни пехар. Из твојих очију, лане,
 Ја читам страсну повест, које се многи још сећа,
 Кад Бахус подиже војску на плодне индијске стране,
 На земље мирисног цвећа.

10 У вихорима страсти, са дивљом, помамном виком,
 Скакаше безумна војска од људи, жена и звери.
 И древне индијске горе оглашаваху криком,
 Истока бујне кћери.

15 Циганче, тако ми Баха! и ја сам међ њима био...
 Но ти ми објасни сада, шта чиним ово и гди сам?
 Ја видим да сам пијан, иако, зашто бих крио?
 Дирнуо пехар нисам.

Војислав Илић: Песме,
Просвета, Београд, 1971

1. (6)

Улазим у кућу на баштенска врата: ходник једва осветљен ноћном сијалицом, шеснаест несигурних ко-
рака до хола — спелеолошки запт тунела, тако при-
мамљив кад ме у супротном правцу дочекује небо и
5 лишће ујутро, ослободим ли се зидова. Хол је галерија
радозналости испред четворих двокрилних врата јед-
них до других, једних прекопута других — увек зат-
ворених.

Отварам прва лево. Ушуњам се. Детињство заједно
10 са мном као мирис липе, али ствари у соби су химере,
скљокане варке, празне вреће некадашњих радости.
У десном углу, да ли моја колевка, топла у првој
бразди мојих визија? — ничег осим два гола зида која
се састављају: колевка је на тавану: бела врана,
15 грбавко у мојим асоцијацијама.

Пред другим сам вратима. Она чувају слободан
приступ у салон. Толико сам пута стајао пред тим
кербер-вратима, обузет страхом који ме испуњавао у
откривању себе. Хоћу да пронађем маму. Откључавам.
20 Улазим с надом: ту се она можда сакрила. . . Полумрак.
Папратњак од тушта и тма намештаја под навлакама
које се скидају само у дане крштења, венчања и смрти.

Ставим руку на кваку трећих врата. . . „Треба
у крви имати јужне звезде, галопирање звери за пред-
25 виђање непредвидљивог“: ту је од крви и меса осетим
целим бићем. Па ипак. . . застајем на прагу: не, не
одмах, доцније, кад све избледи, покушавам да одло-
жим сусрет. Зујање последњег савамалца опомиње, за
који минут биће пред Железничком станицом, чкиљаво
30 око фењера у великом оку сата на троуглу станичне
зграде, казаљке преклопљене — поноћ! Загорачим
храбро — у трпезарији сам.

Соба се улива у мене. Мирис нафталина, зноја,
карбола — заостали задах туторске каникуле. На тепи-
35 ху афке од душтабанских стопала. Столице одгурнуте.
Сто на средини. . .

. . . расте ли изван свих столних димензија и путује
ли, непутник, једним јединим колосеком у два, супрот-
на правца. Препуштам се жељи за езотеричном кому-
40 никацијом: тако бих радо легао на дрвену плочу, пробио
зид истуреном главом, расекао ноћ и уденуо се у све-
жину зоре. . . и натраг истовремено, у ову собу, разапет
као једно у маминим мислима: на сну дошло, на сну
отишло, да ми каже и ја њој све што се збило између
45 ова четири зида.

Секунди мерени сновидним трајањем: тријумви-
ратска каникула се већ одавно отклатарила, задах се
изгубио у таласима ноћи који продиру кроз прозор,
зрак је чист, ивице стола су ослобођене лактова —
50 све је прошло.

Дозови се! Ослободи се наслага материнског њам-
њамкања! Окрени се себи! Укорак с младићким пори-
вима дохвати се вртложног ђавољања живота! —
Узалудност узалудности. Све оно што се овде збило
55 дубоко је укотвљено у свету мојих досезања. Сто
овај ће заувек бити судски подијум. Туторска тројка
ће навек заседати и преживати залогаје свршеног
чи:на:

— Подметнуто — Опасано — Поклопљено.

Александар Вучо: Омаме, Први део, Просвета, Београд, 1973